

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Ib Christensen* (DR) til handelsministeren (9/6 77):

»Vil ministeren oplyse, hvor store fordyrelser for den danske industriproduktion EFs nye regler for prisfastsættelsen på stål vil betyde?« (Spm. nr. 284).

Begrundelse.

Ifølge Jyllands-Posten 1. juni 1977 er der i EF indført minimumspriser på betonjern, vejledende priser på andre stålprodukter samt regler for udstedelse af licenser ved import af stål fra tredjelande.

På et tidspunkt, hvor dansk erhvervslivs produktionsomkostninger er særlig i søgelyset, må det anses for relevant, at der skabes klarhed over de omkostningsfordyrelser, de anførte regler for stål medfører, samt de administrative omkostninger, der er forbundet med deres administration.

Ligeledes vil det være af interesse at få oplyst, hvad regeringen har foretaget – eller agter at foretage – for at hindre, respektive fjerne de nævnte omkostningsfordyrende foranstaltninger.

Handelsminister *Ivar Nørgaards* svar (16/6 77):

De af EF-Kommissionen fastsatte minimumspriser for betonjern, der bruges inden for bygge- og anlægsvirksomhed, har ikke haft nogen virkning på det danske marked, hvor prisniveauet ligger en del højere, omkring 1.700 kr. pr. t, end den fastsatte minimumspris, der andrager for henholdsvis glat og kantbetonjern 1.335 og 1.380 kr. og ikke siden er ændret.

For de produkter, der er omfattet af de vejledende priser, er der sket en prisforhøjelse på Det danske Stålværks produkter af disse kategorier med ca. 150 kr. pr. t (fra ca. 1.400 kr. til 1.550 kr.). Denne forhøjelse er begrundet i stigende omkostninger og er indtruffet samtidig med offentliggørelsen af de vejledende priser.

For de produkter, hvor der er fastsat vejledende priser, må det tages i betragtning, at det for disse varer ikke er forbudt – modsat tilfældet med betonjern – leverandører i EF prismæssigt at tage konkurrencen op med billigere tilbud udefra, dvs. fra tredjelande, og foretage pristilpasning til sådanne tilbud. Det har

endnu ikke været muligt at konstatere, om importen af disse stålsorter her til landet fra EF prismæssigt er påvirket af EFs foranstaltninger. Der har internationalt kunnet konstateres en mindre prishævdelse i den allerseneste tid for nogle produkter inden for EFs ståleksport.

Det er på indeværende tidspunkt ikke muligt at bedømme, hvorvidt de vejledende priser vil få en fordyrende virkning for de danske forbrugere, men det må understreges, at formålet med EF-Kommissionens beslutninger vedrørende stålpriserne har været at medvirke til at forhindre yderligere nedgang, respektive hæve stålpriserne over det niveau, der hidtil har været gældende, og som er absolut tabbringende for langt den største del af EFs – og andre landes – stålindustri. Når der for betonståls vedkommende er fastsat egentlige minimalpriser, beror det på, at særlig en række mindre elektrostålværker i Sydeuropa har presset priserne ned til et særlig lavt niveau. De vejledende priser, der er fastsat for nogle andre vigtige produkter, er indført for at søge at finde en balance mellem hensynet til stålindustriens tabgivende situation og forbrugerindustriens behov for leverancer til priser, der tillader denne at konkurrere.

Bestemmelserne vedrørende udstedelse af licenser ved import af stål fra tredjelande har hidtil ikke medført administrative meromkostninger af nævneværdig størrelsesorden.

Af *Kurt Hansen* (VS) til arbejdsministeren (10/6 77):

»Hvorledes har cirkulæret af 20. august 1976 vedrørende arbejdsformidlingskontorenes anvisning af langtidsløse virket i praksis, dels inden for det private arbejdsmarked, dels inden for det offentlige – stat, amtskommuner, kommuner – samt i hvor høj grad bruger det offentlige arbejdsformidlingen?«

(Spm. nr. 285).

Begrundelse.

Dette spørgsmål rejser, fordi det er en almindelig opfattelse, bl. a. blandt de arbejdsløse – og ikke mindst i VS – at cirkulæret ingen praktisk betydning har. I forhold til det private arbejdsmarked var der næppe mange blandt de arbejdsløse, der havde forestillet sig en positiv virkning af cirkulæret. Arbejdsformidlingen kan ikke som offentlig institution – i et kapitalistisk samfund – være et neutralt organ hævet over økonomiske interesser og klasseinteres-